

CRISIS

„Wij vragen aan geen God meer vruchtbaarheid,
Wij smeeken niet om zon en regen,
Op den voor elk bestemden tijd,
Niet langer meer gelooven wij in zegen.

Het is succés, als d' oogst gelukt,
Die trouwens feilloos móet gelukken:
Grondonderzoek en kunstmest met beleid
Van eigen inzicht wordt de vrucht geplukt.
Waarom nog in afhankelijkheid voor God te bukken?
Wij zaaien, en wij zorgen zélf voor vruchtbaarheid.

Niet langer onder 't grillig Opperwezen nog gezucht.
Wat práát men nog van Godes zegen?
We reeg'len zélf wel zon en regen:
We zenden zelf een regenmaker in de lucht.”

Zoo klonken leuzen, voos en hol.
De wetenschap bleek werkelijk oppermachtig,
En alle proeven slaagden prachtig:
De voorraadschuren kwamen overvol.

Maar... bij een overvloed, vér boven elk bestek
Verkommert half de menschheid van gebrek...

Want God heeft in den hemel onzen waan belachen.
Als kindren liet Hij ons, al zwetsend, stil begaan,
En heeft geduldig op ons resultaat gewacht, en...
Doet ons thans... verlegen staan.

G. J. PEELEN

LENTE

RENÉE HEETTE ZE. ZOO'N ECHTE MOOIE naam, Renée De Semarlens. Op de school hadden ze haar naam nooit gewaardeerd. Van alles was ervan gemaakt, en de helft van de kinderen van haar klasse waren gewend haar te vragen. „Ach toe, hoe heet jij ook weer?” De jongens van de hogere klassen waren er eerder mee klaar. „Zeg Maarlens — hola, waar ga je heen,” schreeuwden ze haar na.

Renée maakte zich er nooit boos over. Vader had gezegd: dat was maar onkunde van de menschen, ze wisten niet dat het een heel mooie naam in Frankrijk was, als ze daar woonden zouden ze zelfs van adel zijn.

Vaders Grootvader had al zijn geld verloren en was naar Holland gegaan. Ze waren er niet meer boven opgekomen. Vader zei vaak: „Het was niets geen schande om geen geld te hebben, als je maar overtuigd was, dat God je dien mooien naam had toevertrouwd om hier op aarde te dragen en dat elke De Semarlens probeeren moest het ideaal voor oogen te houden, dat een der stamvaders van het geslacht in de oudheid de wapenspreuk had doen kiezen: „Ik houd koers.”

Iedereen kon aan haar vader zien, vond Renée, dat hij iets bijzonders was. Aan moeder ook wel, maar moeders zijn nu eenmaal altijd iets bijzonders.

Vader had al de kinderen tot bijzondere krachtsinspanning geïnspireerd, wat leeren betrof. Twee zonen

waren predikant, een meisje leerares en nu had Renée ook mogen studeeren. Hoe vader het allemaal had kunnen doen was een raadsel. Overdag was hij op een kantoor, maar 's avonds bleef hij lang op om te schrijven en om te vertalen, en dan hielp hij nog alle kinderen bij hun werk en ging hij op vacantedagen met hen wandelen.

Renée was hem misschien het naast van alle kinderen geweest, en ze was de jongste. Ze leek op zijn moeder, ook wat karakter betrof. Misschien had hij zich daardoor het meest aan haar kunnen geven. Ze droeg het fijne, kleine blonde kopje dan ook als een echte De Semarlens en als ze haar fijne neusvleugeltjes optrok, dan leek ze op het portret van haar stammoeder, die op een kasteel aan de Loire eenmaal de slotvrouw was geweest.

Hij had het volste vertrouwen in haar, ze was thuis het meest volgzaam, gehoorzaam dochttertje, dat zich denken laat. Zonder eenige benauwenis had hij haar naar de Universiteitsstad zien trekken. In een goed gezin had zij haar onderdak gevonden. Ze kon niet dikwijls overkomen, dat was te duur, maar als het gebeurde, met groote vakantie of kerstverlof, dan was de vreugde voor de ouders groot. Ze had nog eerder dan regel was haar eerste examen gedaan en ze bereidde zich nu voor op een volgend. Ze was er een jaar voor naar Engeland geweest om de taal goed te bestudeeren. Een paar dagen geleden was ze teruggekomen, héél bleek en héél stil. Ze droeg het hoofd niet meer als een De Semarlens. Het was alsof ze er een harden slag op gekregen had. De moeder had haar allerlei vragen gedaan, ontwijkend had ze op alles geantwoord.

Maar op den zwoelen avond, die gevolgd was op den warmen lentedag, was ze zacht bij haar vader binnengekomen. Met het hoofd op zijn knieën had ze liggen snikken. Hortend en stootend was er alles uitgekomen. Een leven van bedrog had ze daar geleid in het andere land, ze had er niet tegen op gekund tegen al zijn mooie woorden en zijn aanhalige manieren. Ze had zich gedragen als al die meisjes, waar ze altijd zoo'n hard oordeel over had, niemand had het geweten, zelfs de vrouw niet, die ze bedroog en haar man ontfuselde.

Ze was teruggekomen met de gedachte, dat als anderen je schande maar niet wisten en als het geen gevolgen had, dat het er dan niet op aan kwam. „Iedereen had wel wat op zijn kerfstok,” had hij gezegd, „en als je elkaar liefhad dan maakte het alles mooi en goed.”

Toen ze haar vader weer gezien had, voelde ze, dat het niet mooi was, en dat ze in een andere sfeer had geleefd. Ze begreep heel goed, dat hij haar nooit vergeven zou en dat ze den naam, dien ze droeg, niet waard was, maar ze moest het hem bekennen, ze kon het niet inhouden, al stootte hij haar uit zijn hart.

Victor de Semarlens was niet als de vader uit de gelijkenis. Hij had niet het gemeste kalf geslacht, ook was er geen ring om zijn thuisgekomen dochterke aan den vinger te steken, noch minder het feestmaal der vergeving.

„Laat mij alleen” waren de eenige woorden, die hij gezegd had. Zachtkens was ze opgestaan, bij de deur zag ze hem zitten, de man met het grijzende haar, de kaarsrechte gestalte nu gebogen, de handen voor het gezicht, en ze had zich in slaap geweend en telkens tot zichzelf gezegd, dat ze het niet verdiende om nog te blijven leven.

Aan het ontbijt den volgenden morgen stond een vaas